

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Fondat 1935. Seria nouă. ISSN 1454 - 198X ANUL 27, NR. 682, IUNIE 2024

Editorial

Eminescu și posteritatea

Multe sunt și evenimentele care marchează luna iunie a acestui an: *Ziua Copilului* (1.06), *Alegerile locale* (9.06), *Sfânta sărbătoare a Înălțării Domnului* (13.06), *Comemorarea trecerii în neființă a lui Mihai Eminescu* (15.06)... ! Despre fiecare dintre ele s-ar putea scrie pagini întregi, însă mă voi opri cu gândul la poetul nostru „nepereche”.

Documentele ne spun că Mihai Eminescu s-a născut la Botoșani, pe 15 ianuarie 1850, dar că la Ipotești s-a desfășurat parabola copilăriei, primele uimiri și întâia sa iubire. La București, în al treizeci și nouălea an de viață, inima poetului a încetat să mai bată, rămășițele pământești ale „Luceafărului” poeziei noastre naționale fiind înhumate la Cimitirul Bellu.

Poporul român se mândrește și se va mândri tot mai mult cu opera eminesciană, scrisă cu măiestrie, har, iubire de țară, de umanitate și de frumos, admirată de milioane de cititori români și străini. Prin Mihai Eminescu, tradus în peste șaptezeci de limbi și graiuri, poezia românească a pătruns în patrimoniul universal cu capodopere ce s-au adăugat la comoara scrierilor lumii. El însuși cititor al lui Homer, al odelor și epistolelor lui Horațiu, al cântecelor lui Firdusi, baladelor și meditațiilor lui Schiller, Victor Hugo, Goethe..., cititor al eposului național și al doinelor lui Vasile Alecsandri, Eminescu s-a înălțat prin sine, astral, în setea de a risipi lirism, recreat inefabil în substanță.

Nativ și în grad superior, Eminescu a stăpânit facultățile marilor personalități: judecată profundă, perfecționată prin practica filosofiei, curiozitatea spiritului, viziune cutezătoare și extensie imaginativă, putere de muncă, nostalgie blândă, reîntoarcere în mit, cultul perfecțiunii. Ca om, Eminescu sfida pietrificările formaliste, convenientele... Iubea cu nobilă patimă țara, poporul, națiunea. Urmărea pe letopisețe pojarul secolelor trecute, păstra luminos cultul strămoșilor, era un național și trăia bucuriile umanismului. Prin rezistență și izolare, se rupea de mediul zgomotos și aborda visarea, munca poetică, activitatea de gazetar, culegerea folclorului.

Ca orice creator genial, deschizător de drumuri și mergând înaintea vremii sale, Mihai Eminescu a dăruit mai mult decât i-a fost dat să primească. Caracterul său, mărturie plenară a dezbaterii dintre Zeus și Prometeu, își găsește corespondență în operă. Ideile lui sunt răspunsuri date întrebărilor, frământărilor, aspirațiilor poporului român și ale umanității.

Existența pământească a creatorului „Luceafărului”, care nu și-a încins fruntea cu laurii cezarilor, s-a sublimat în avântul viziunilor metaforice pentru pretutindeni și totdeauna...

În municipiul nostru, memoria poetului este vie. Avem o stradă cu numele *Mihai Eminescu*, o școală de elită, o statuie în Parcul Central. Mulțumim celor care au făcut ca aceste lucruri să existe, spre neuitare, dar și spre bucuria sufletului nostru care a învățat să își prețuiască valorile...!

Domnița NEAGA

Dor de Eminescu...

... asta simțim și nu doar sâmbătă, 15 iunie, când comemorăm 135 de ani de la moartea poetului, prozatorului și jurnalistului român MIHAI EMINESCU.

Și am încercat să mai stingem acest dor vorbind despre Poetul Nepereche, dar și recitându-i și cântându-i poeziile, alături de eleva Elena Falcă de la Cercul de Muzică al Casei de Cultură, coordonator prof. Tedy Stîngă, de elevele Livia Bolboașă și Cosmina Stoica, membre ale Cercului de Creație Literară al Casei de Cultură, coordonatoare poeta Florina Carvaci, și de elevele Andrada Băltoiu și Andreea Floricel, de la Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, coordonatoare prof. Luzi Gavrilă.

Ne-au interpretat în stilul lor inconfundabil artistul Tedy Stîngă și poeta Florina Carvaci,

Continuare în pag. 8

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: **Elvira STÂNGĂ, Marinela RUȘANU**

Ziua Internațională a Copilului

La mulți ani, copii de toate vârstele!

...și am fost copii pentru încă o zi, vineri, 31 mai 2024, la Teatrul de vară, alături de câteva sute de preșcolari și elevi din grădinițele, școlile și liceele roșiorene.

În debutul evenimentului, au fost în prim plan *„Minților sclipitoare ale Municipiului Roșiori de Vede”,* fiind omagiați elevii calificați și/sau premiați la fazele naționale ale olimpiadelor și concursurilor școlare, dar și premierea șefilor de promoție ai liceelor roșiorene.

Continuare în pag. 4

În jurul orei 13:00, a intrat în scenă îndrăgita interpretă ALINA SORESCU, roșioreancă la origine, care a cântat la Teatrul de Vară alături de toți piciii prezenți la sărbătoarea copilăriei.

A urmat spectacolul muzical-coregrafic *„La mulți ani, copilărie!”,* susținut de preșcolari și elevi din instituțiile de învățământ roșiorene și anume: grădinițele cu program prelungit 2, 3, 4 și 6, Școala

Text și foto: **Aurelia BĂRBUȚ**

Eroi au fost, Eroi sunt încă

Odată cu sărbătoarea creştină a Înălţării Domnului, la 40 de zile de la Sfintele Paşti, este sărbătorită, în întreaga ţară, Ziua Eroilor, aducând în prin plan memoria celor căzuţi de-a lungul veacurilor pe câmpurile de luptă, pentru credinţă, libertate, dreptate şi pentru apărarea ţării şi întregirea neamului.

Și la Roșiori de Vede, pe platoul din fața Monumentului Eroilor, a avut loc joi, 13 iunie 2024, un ceremonial dedicat acestui act istoric, despre care au vorbit ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, primarul municipiului,

Florina CARVACI

Continuare în pag. 4

Ziua Universală a Iei

Ziua Universală a Iei a fost sărbătorită și la Roșiori de Vede, vineri, 21 iunie 2024.

În programul manifestării, organizată în cadrul Atelierului de Creație al Casei Municipale de Cultură, parte a Serviciului pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, a fost deschisă o inedită expoziție de ii, costume populare și obiecte de artizanat, de o valoare inestimabilă, din colecția particulară a tinerei

roșiorence, interpretă de muzică populară – ***Elena Falcă,*** cea care, la vârsta sa de numai 15 ani, cu ajutorul părinților, firește, a reușit să strângă aceste comori ale lăzii de zestre.

Evenimentul și-a propus conștientizarea importanței iei, ca piesă vestimentară care conferă identitate și unicitate românilor din lumea întreagă, prin familiarizarea vizitatorilor

Continuare în pag. 8

Monica TUINETE
Foto: **Tedy STÎNGĂ**

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

1.05.2024 – „Nicio tehnică, oricât de precisă, nu poate înlocui văzul și cunoașterea ce izvorăsc din cele mai profunde locuri ale inimii. Nicio unealtă nu ne este de folos decât dacă știm ce construim cu ea” (Călugării Noului Schit, din *În spiritul Fericirii*).

2.05.2024 - Înfrunzirea aceasta care trece prin carnea copacilor,/ cu iuțeala de fier a drujbei, întreține focul./ Înfrunzirea aceasta de astăzi ne rămâne în memorie.../ pentru totdeauna.

5.05.2024 – La slujba din noaptea de Paști, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel le-a vorbit miilor de credincioși prezenți pe Dealul Patriarhiei despre trei mari adevăruri legate de Învierea lui Hristos. „Primul adevăr. Învierea Domnului Iisus Hristos nu este revenirea Lui la viața pământească dinainte de moarte, ci este trecerea Lui la un alt mod de existență, numit viața cerească veșnică. Al doilea adevăr. Iisus cel înviat din morți este complet liber față de toate determinismele lumii materiale și sociale. Nimeni și nimic nu-L poate reține. Nici spațiul, nici timpul, nici rana materială, nicio făptură creată” (basilica.ro).

7.05.2024 – „Chiar dacă fericirea te uită un pic, tu nu uita complet de ea” (Jaques Prévert).

11.05.2024 – Parada Europei. Elevii liceelor teleormănene si-au arătat măiestria, ingeniozitatea, spiritul competitiv, în eleganță, frumusețe, tinerețe. Asta înseamnă că pentru ei, pentru binele lor, orice război trebuie să înceteze!

12.05.2024 – „Au primit titlul de „Cetățean de Onoare” al Județului Teleorman - doi cunoscuți scriitori teleormăneni: Florea Burtan și Stan V. Cristea” (Antena 3, Alexandria). O, ce veste minunată! zici.

* „Astăzi prăznuim ziua Sfântului apostol Toma. De a cărui îndoială ne amintim deseori. Într-adevăr, el este cel care a pus la îndoială vestea dată de ceilalți apostoli: *Hristos a Înviat! Noi l-am văzut!* Însă Toma nu a fost de felul său un îndoielnic, nici nu a rămas un „necredincios” plenitudinii revelației divine în Hristos. Să ne amintim doar episodul când apostolii și Domnul au auzit de boala lui Lazăr, când Hristos le-a spus: „*Să ne întoarcem în Ierusalim”.* La care ceilalți i-au replicat: „*Dar ludeii vor să te omoare. Cum să ne întoarcem?* Doar Apostolul Toma a spus: „*să mergem și noi, să murim cu El*” (In 11, 16). El era pregătit a fi nu doar un ucenic în cuvânt, nu doar un discipol care își urmează maestrul, ci unul care își pune viața împreună cu El, ca pentru un prieten – și asemenea unui prieten. Deci, să nu uităm mărinimia, credincioșia și integritatea lui Toma” (cuvantul-ortodox.ro).

13.05.2024 – Ziua Internațională a Dorului. Hm!

16.05.2024 – Când deschizi ușa unei încăperi și zâmbetul persoanei din spatele biroului îți inundă sufletul. Ți se ia pe mâini, pe haine, rupe toate negurile ființei și te simți în siguranță să vorbești, să taci... A ști să zâmbești... este artă!

23.05.2024 – „Reușitele nu ni se trag din ceea ce facem, ci din ceea ce suntem. Puterea noastră lumească este un rezultat al puterii personale” (Marianne Williamson).

24.05.2024 – „Amalia Lică a reușit să uimească asistența la Campionatele Europene de Gimnastică ritmică pentru junioare, sportiva noastră cucerind alte trei medalii de aur după cea bifată în proba de echipe alături de România” (sportnews.ro).

* „E ca în Iad. Temperaturile depășesc 50 de grade Celsius, mii de oameni au ajuns la spital. Guvernul Pakistanez a ordonat închiderea temporară a școlilor, amânarea examenelor și plasarea spitalelor în stare de urgență, la începutul primului val de căldură de anul acesta” (digi24/știri).

28.05.2024 – „Pentru că suntem muritori, fiecare talent, îndemânare, aptitudine pe care o posedăm, fiecare gând și trăire pe care am avut-o, fiecare peisaj superb pe care l-am văzut, fiecare obiect material pe care l-am avut se va pierde, în definitiv. Asta doar dacă nu le împărtășim cuiva” (Editorii Conari Press din „Exercițiul bunătății).

29.05.2024 – Fetele și băieții de la Cultură pun biscuiți și eugenii, și pufuleți, și ciocolată în pungi de plastic, și pungile cresc de la un an la altul. Din interior, copilul, de fiecare dată, se bucură!

30.05.2024 – „Prietenia este forma cea mai înaltă de iubire, deasupra oricărei legături amoroase, dincolo de orice pasiune romantică. Un prieten adevărat te acceptă așa cum ești, se bucură alături de tine, te oblojește când ești supărat și sare să te ajute când ești la nevoie” (Ioana Crăciunescu).

31.05.2024 – O bătrânică în fața sediului C.A.R. Pensionari Roșiori de Vede: „Din ’93, eu nu am mai pus un ban deoparte. Nu reușesc să mai strâng un leu”.

Florina CARVACI
Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Trăire creştină

Hristos a Înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând...

Răsună atât de încurajator acest cânt în noaptea Paștelui și continuă să ne țină mintea trează cu fiecare rostire pe care o împlinim la finalul unei pomeniri. Și, totuși, e vorba de moarte, chiar dacă înțelesul este cel al vieții de dincolo de moarte. Hristos învie din morți și noi ne fundamentăm toată trăirea pe acest fapt pentru a da sens vieții noastre, dar și pentru a încerca să dăm sens morții și înțelegerii morții.

Bunăoară, în sâmbăta dinaintea duminicii Rusaliilor, ne adunăm ca și creștin pentru a ne aminti de morții noștri, pentru a ne a ruga pentru iertarea păcatelor lor, dar și pentru a face

milosteniile cuvenite. De ce am face acestea dacă nu ar licări în noi credința că moartea există, dar că nu este mai puternică decât iubirea? De ce am face aceasta dacă nu am crede că jertfa pentru sufletele celor dragi îi face prezenți mai mult decât orice amintire frumoasă? Le împărțim vase din lut pentru că pământul, din care sunt făcute acestea, este casa lor, este parte din ei. Deci, ne folosim de ceva ce este al lor pentru a ne aminti de ei. Câtă înțelepciune a avut poporul român!

Ca orice altă ființă vie, vom muri într-o zi. Dar, spre deosebire de celelalte ființe vii, noi suntem conștienți de acest fapt. Ceea ce l-a determinat pe Woody Allen să spună: „De când știe omul că e muritor, nu se mai simte în largul său”. Și atunci, ca să ne destindem, ne străduim să nu ne prea gândim la ea: „Omul se reazemă cu spatele de propria moarte, de parcă ar sta la taclale rezemat de un șemineu”, scria Paul Valery.

Dar, uneori, moartea ne trage de mânecă. Suntem implicați, de la distanță, în dispariția unei cunoștințe sau a unei celebrități; suntem în prezența trupului neînsuflețit al unui prieten, lângă un sicriu, sau lângă un mormânt... Sau, încă și mai cutremurător, suntem implicați cu propriul nostru corp, printr-o boală amenințătoare cu care am fost diagnosticați. Și atunci, iluziile noastre se destramă. S-a terminat cu nonșalanța: nu ne mai putem comporta ca și când am trăi veșnic. Nu, timpul pe care îl mai avem nu este nelimitat. Mai rău, el nu este sigur și poate că mâine vom fi morți. În fața morții și a cortegiului de frici pe care ni le azvârle în față, cea care ne poate da forță și luciditate este viața noastră interioară. Fără contribuția salutară a sufletului, frica de moarte ne influențează și ne parazitează viața. Cercetările științifice au demonstrat că activarea fricii de moarte îi împinge pe oameni la mai mult materialism, mai mult egoism, mai multă rigiditate psihologică și la o mai mare înverșunare împotriva lui Dumnezeu. Și invers, antrenamentul pentru o abordare lucidă, calmă și realistă a ideii de moarte ne aduce treptat o formă de liniștire și de seninătate în fața perspectivei care, totuși, nu poate să bucure pe nimeni! Montaigne ne sfătuia: „Să o dezgolim de aura stranie ce o înconjoară, să o practicăm, să ne obișnuim cu ea, să ne gândim mereu la ea”. Atunci, să facem tot ce putem ca să primim în viața noastră instanțele când moartea irumpe: la vederea anunțurilor mortuare, la auzirea clopotelor funebre de la biserica învecinată... Să stăm o clipă în loc și să lăsăm să se răspândească în ființa noastră întreagă toate imaginile, gândurile și amintirile noastre legate de moarte; să ne străduim, pur și simplu, să rămânem adânc ancorați în respirația noastră, în suflul vieții din noi și din jurul nostru. Să mergem din când în când la cimitir; să mergem agale pe alei, să ne așezăm pe o băncuță; și iarăși, fără să căutăm ceva anume, fără să urmărim ceva anume, să ne umplem de acele clipe, să observăm acel mediu înconjurător în care viața și moartea se amestecă. Să stăm acolo, ascultând cântecul păsărilor, pașii vizitatorilor pe alei și cântul ,,Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!”

Preot **Eugen-Cătălin PĂUNESCU**
Foto: sursa Internet

Citatul lunii

„Icoana Răstignirii poate simboliza atitudinea dreaptă față de aproapele: Maica Domnului, la picioarele Crucii Fiului său, vedea în același timp pe Dumnezeu și pe Fiul său.”

(*Iubirea nebună de aproape*, Viața și învățăturile maicii Maria Skobtova)

Rubrică îngrijită de dr. **Adriana MIU**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

În ultima vineri din mai, cele două vânzătoare de la cele două chioșcuri de ziare, supărate, împachetau marfa existentă în incintele chioșcurilor, tăcând.

De la 1 iunie 2024, s-au închis ultimele două magazine de unde se cumpărau ziare, reviste, cărți din Roșiori.

La prânz

Am introdus o acțiune civilă pe 24 martie 2024 și am primit o citație din 5 aprilie 2024 prin care sunt anunțat că sunt programat tocmai pe 5 decembrie 2024, la proces.

Sănătate juridică!

În amurg

În noaptea de joi, 13 iunie – vineri, 14 iunie, ne-a ajuns un front atmosferic, venit de la vest, cu vânt puternic și ploaie torențială, ca început de sezon ploios. A plouat vineri, 14 iunie, torențial, după amiază. Bine că nu a căzut grindină! Așteptăm ploi în continuarea sezonului.

Gheorghe TUTCĂLĂU

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț
Colectivul de redacție:
Redactori: Florina Carvaci, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu
Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Athanasie Petrescu, Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat, Petre Bozdoc, Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Culegere texte: Aurelia Bărbuț, Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56, Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619, e-mail: drum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

AVIOANE ISTORICE RESTITUITE:

III. B-17 FLYING FORTRESS (II)

continuare din numărul precedent

Dar era război, iar în acea conflagraţie se ajunsese la stadiul în care nu mai existau reguli şi milă. Totuşi, să ne amintim şi să păstram acea vorbă celebră: *Nu armele omoară oameni, ci oamenii omoară oameni*. Avionul B-17 „Fortăreaţa Zburătoare" a fost o armă în mâna unor oameni care încercau să omoare ca să nu fie ei omorâţi. De fapt, a fost o monumentală creaţie tehnică a unor ingineri geniali.

B-17 a fost menţinut operativ timp de 30 de ani, de la introducerea în serviciu, în 1938, până la retragerea ultimului avion de către forţele aeriene braziliene, în 1968.

Ca şi în cazul celorlalte avioane despre care am amintit povestind de manifestarea de la Ragley Hall, după ieşirea din serviciul militar multe exemplare au fost păstrate prin muzee. Nu ştiu exact câte or mai exista în ziua de azi, dar sunt convins că cine are aşa ceva în patrimoniu îşi dă toată silinţa să le păstreze în stare cât mai bună. Legenda Fortăreţei Zburătoare este vie şi este menţinută ca atare. Ştiu, însă, că la data Festivalului mai existau în lume cinci Boeinguri B-17 în stare de zbor. Din păcate, unul dintre ele a fost pierdut într-un groaznic accident la Dallas, la 12 noiembrie 2022 – un eveniment care i-a şocat pe toţi iubitorii istoriei aviaţiei şi ai aviaţiei istorice.

Dintre cele cinci de atunci, unul singur se află în Europa, iar eu am avut marea şansă să îl văd şi să îl aud cu ochelarii şi urechile mele. E un privilegiu să poţi asista liniştit şi entuziast la zborul unei Fortăreţe Zburătoare, pe care să o percepi ca pe un monument istoric.

Prezentatorii festivalului, Trev Graham şi James McDonald, au trasat în câteva cuvinte istoria şi performanţele avionului – sigur, fără referire la activitatea acestuia în războiul aerian din România anilor 43-44. Punând cap la cap ce am reţinut de la ei cu ceea ce se povesteşte pe siteul „B-17 Preservation – The Sally B Page", putem să facem şi aici o succintă prezentare a avionului pe care l-am văzut executând un frumos zbor de prezentare la Ragley Hall.

S-a născut în 1945, fiind livrat către USAAF în luna iulie, prea târziu pentru a mai apuca să lupte pe front. A fost adaptat pentru misiuni de recunoaştere şi de şcoală şi antrenament. În 1954, când Institutul Geografic Naţional al Franţei a cumpărat mai multe B-17, eroul nostru şi-a schimbat tipul de misiuni, fiind folosit de francezi pentru zboruri de cercetare. Când folosirea lui a devenit nerentabilă, în 1975, Institutul l-a pus în vânzare. A fost cumpărat imediat de omul de afaceri britanic Ted White, care l-a botezat, în stilul piloţilor de război americani. Numele avionului, *Sally B*, este dat în cinstea partenerei de viaţă a lui Ted White, daneza Elinor (Elly) Sallingboe. Pasionaţi de aviaţie şi mai ales de avioane istorice, Ted şi Elly au stocat avionul la Duxford Museum şi au conceput un program de prezentare denumit „Great Warbirds Air Display". Din păcate, Ted White a murit în1982, în Malta, într-un accident cu avionul său AT-6 Texan. Elly Sallingboe a continuat singură proiectul de păstrare şi exploatare a avionului Sally B. Singură e un fel de-a spune. De fapt, avionul a atras în toţi anii ăştia o mulţime de susţinători, sponsori şi colaboratori voluntari, de la piloţi comandanţi şi instructori până la entuziaşti gata să presteze orice activitate pentru avion.

Sally B zboară în fiecare an la o mulţime de evenimente, unele demonstrative, cum e festivalul la care am asistat şi noi, altele aniversare sau comemorative. În cabină, există o plăcută de bronz prin care se atestă faptul ca „Fortăreaţa" zboară în memoria tuturor aviatorilor americani care au luptat şi pierit pe fronturile celui de-al Doilea Război Mondial.

În răstimpurile dintre zboruri, Sally B este expus la Duxford şi poate fi vizitat de către oricine. Păcat că nu a aterizat (nici nu ar fi avut cum) la Ragley Hall, mi-ar fi plăcut şi mie să îl văd de aproape.

Mai e ceva ce trebuie menţionat. Aeronava a jucat şi în câteva filme, cel mai cunoscut şi accesibil fiind „Memphis Belle", realizat în 1990. De fapt, atunci au fost utilizate toate Fortăreţele încă apte de zbor. Sally B a jucat chiar rolul lui Memphis Belle, bombardierul devenit celebru fiind primul care s-a întors în State după 25 de misiuni executate pe frontal european. (Adevăratul Memphis Belle există încă, fiind expus la National Museum of the United States Airforce, Dayton, dar nu mai este în stare de zbor). După această performanţă artistică, Sally B a păstrat pe tribord însemnele „Memphis Belle", iar pe babord îşi etalează imaginea iniţială atribuită de Ted White. Iar în memoria lui Ted White este mentinut şi inelul cu şahul galben-maro de pe motorul numărul 3, identic cu cel care se vedea pe Texanul cu care a zburat White ultima dată.

Am spus multe despre Sally B, dar merită. Sper să mai poată zbura mulţi ani, oamenii din secolul 21 trebuie să ştie cum arată acel bombardier despre care generalul Carl Spaaz a spus (şi cine ştie, poate are dreptate): „Without the B-17, we might have lost the war".

Iată frumuseţea de monument istoric care a zburat la Ragley Hall în zilele de 3 şi 4 iunie 2022 (*foto*).

Text şi foto: **Mihai-Athanasie PETRESCU**
Membru al Asociației Aviatorilor Brașoveni

Omul, de când, încotro și până unde?

Viitorul omenirii (IV)
Funcțiile unui dascăl

Îndeletnicirea didactică, într-o măsură și mai mare decât alte îndeletniciri, s-a transformat în cursul ultimilor o sută de ani într-o profesie de înaltă calificare, practicată de puțini și prezentând interes pentru o mică parte a populației, într-o amplă și importantă ramură a serviciului public. Ea are o îndelungată și onorabilă tradiție, care se întinde din zorii istoriei până în vremuri recente, dar oricărui dascăl din lumea modernă care-și permite să se lase inspirat de idealurile predecesorilor săi i se va da prompt de înțeles că funcția sa nu constă în a preda ceea ce el însuși gândește, ci în a insufla acele crezuri și prejudecăți pe care angajatorii lui le consideră utile. Odinioară, de la un dascăl se aștepta să fie o persoană cu excepționale cunoștințe sau înțelepciune, la spusele căreia oamenii se cădea să ia aminte. În Antichitate, dascălii nu constituiau o profesie organizată și asupra conținutului lecțiilor predate de ei nu se exercita niciun control. Ce-i drept, se întâmpla adesea ca după aceea să fie pedepsiți pentru doctrinele lor subversive. Socrate a fost condamnat la moarte, iar despre Platon se spune că a fost aruncat în închisoare.

Oricine are o vocație autentică de dascăl va fi mai preocupat să supraviețuiască prin cărțile sale. Sentimentul de independență intelectuală este esențial pentru exercitarea cum se cuvine a funcțiilor dascălului, căci menirea lui este de a contribui, prin cunoștințele și responsabilitatea pe care le posedă, la formarea opiniei publice. În Antichitate, el îndeplinea această funcție nestânjenit de ocazionalele intervenții spasmodice și ineficiente ale tiranilor și vulgului. În Evul Mediu, învățământul a devenit prerogativa exclusivă a Bisericii, urmarea fiind ritmul lent al progresului intelectual și deopotrivă social. Odată cu Renașterea, respectul general pentru învățământ a redat dascălului o doză însemnată de libertate. E adevărat că inchiziția l-a silit pe Galilei să retracteze, iar pe Giordano Bruno l-a ars pe rug, dar fiecare își realizase opera înainte de a fi pedepsit.

În lumea noastră mai accentuat organizată, ne confruntăm cu o nouă problemă. Ceea ce se cheamă educație este oferit tuturora, de obicei de către stat, dar uneori de către Biserici, fără să afișeze contradicții. Dascălul a devenit astfel, în marea majoritate a cazurilor, un funcționar public să execute ordinele unor oameni care nu posedă cunoștințele lui, care nu au nicio experiență în raporturile cu tinerii și a căror singură atitudine față de educație este cea de propagandist. Nu-i forte ușor de văzut cum anume, în aceste împrejurări, dascălii pot îndeplini funcțiile pentru care s-au specializat.

Obligativitatea învățământului s-a îndepărtat ușor de menirea lui educațională, conferindu-i o tentă de formalism. Nu poate fi un bun dascăl decât cineva care simte o caldă afecțiune față de elevii săi și o dorință sinceră de a le transmite ceea ce el însuși crede a fi de valoare.

Momentul prezent este cel mai important și de cumpănă din câte a avut vreodată de înfruntat omenirea. De înțelepciunea noastră colectivă, în cursul următorilor ani, depinde dacă omenirea va fi aruncată într-un dezastru fără seamăn sau va atinge un nou nivel de fericire, securitate, bunăstare și inteligență. Nu știu pentru care din aceste posibilități se va decide omenirea. Există grave motive de teamă, dar și suficiente posibilități pentru o soluție bună pentru ca speranța să nu fie irațională. Această speranță este cea în sensul căreia se impune să acționăm.

Prof. **Petre BOZDOC**

Priorități românești

Ioan Cantacuzino

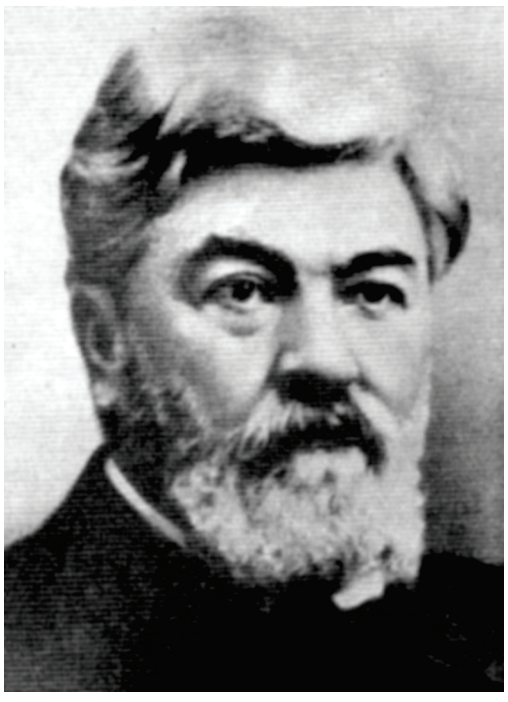

Familia Cantacuzino pretinde că descinde din împărații Cantacuzini. Ea își are originile în Imperiul Bizantin, iar astăzi are descendenți nu doar în România, ci și în Europa și în America. E cea mai veche familie nobiliară din România stabilită în Țara Românească prin secolul XVI și dând acesteia și Moldovei domnitori, miniștri și prim-miniștri, plus numeroase palate.

Născut în 25 noiembrie 1863, Ioan Cantacuzino a fost un medic român, profesor universitar, microbiolog, fondator al școlii românești de imunologie și patologie experimentală și membru al Academiei Române, considerat geniul medicinei românești, medicul curant al întregii națiuni române. Este fiul lui Ion Cantacuzino și al Zoiei Slătineanu. Pentru că familia era una cu stare, aceasta a hotărât să-și trimită fiul (care deja vorbea cinci limbi străine: franceza, engleza, germana, latina și greaca veche) să învețe carte pe malurile Senei, la Paris. Atât liceul „Louis Grand", cât și studiile superioare fiul și le-a efectuat pe toate la Paris, în Franța, unde a absolvit trei facultăți: pe cea de filozofie - între anii 1882-1886, pe cea de științele naturii - între 1886-1891 și pe cea de medicină - între 1887-1894. Imediat după absolvirea Facultății de Medicină, în anul 1895, și-a susținut doctoratul și a obținut titlul de „Doctor în medicină" cu teza *„Recherches sur le mode de distruction du vibrion cholérique dans l'organisme"* – tradus însemnând *„Cercetări asupra modului de distrugere a vibrionului holeric în organism"*. După terminarea studiilor universitare, lucrează la Institutul Pasteur din Paris ca asistent al laureatului rus al Premiului Nobel pentru medicină (1908), Ilia Mercinicov, în domeniul mecanismelor imunitare ale organismului.

Întors în țară este numit profesor de Medicină experimentală la Facultatea de Medicină din București (unde a pregătit sute de studenți pentru a deveni viitori specialiști în medicină) și director general al Serviciului Sanitar din România. Vocația sa de fondator și organizator a fost demonstrată prin înființarea unor institute ca: Laboratorul de medicină experimentală (1901) în cadrul Facultății de Medicină, apoi Institutul de seruri și vaccinuri (1921), care îi și poartă numele, susținând și o prodigioasă activitate științifică regăsită în reviste de specialitate precum: Revista Științelor Medicale (1905), Annales de Biologie (1911), Archives roumaines de pathologie experimentale et de microbiologie. El este cel care a pus bazele unui sistem public de sănătate, o parte din principiile de organizare și funcționare ale sistemului de atunci regăsindu-se și în legislația de astăzi.

Medicul Ioan Cantacuzino a înființat primele laboratoare regionale de bacteriologie și igienă din țară care au început să prepare, în anul 1904, serul antistreptococic și serul antidizenteric și a devenit cunoscut ca un propovăduitor al regulilor de igienă. Tot acest ilustru medic român a desfășurat o intensă activitate de cercetare privind vibrionul holeric (care, de fapt, a constituit și subiectul tezei sale de doctorat) și vaccinarea antiholerică, imunizarea activă împotriva dizenteriei și febrei tifoide, etiologia și patologia scarlatinei. Pe baza studiilor și cercetărilor sale privind vibrionul holeric, doctorul Ioan Cantacuzino a pus la punct o metodă de vaccinare antiholerică, numită *„Metoda Cantacuzino"*, metodă folosită și astăzi în statele în care se mai semnalează cazuri de holeră. Datorită aceluiași medic român, România a fost a doua țară din lume, după Franța, care a introdus, în anul 1926, vaccinul BCG (Bacilul Calmette-Guérin) pentru vaccinarea profilactică a nou-născuților împotriva tuberculozei, boală care, la acea vreme, făcea zeci-sute de victime. Mai adăugăm că medicul Ioan Cantacuzino a organizat în mod strălucit campaniile antiepidemice cum au fost cele cu tifosul exantematic și holera. Astfel, în al Doilea Război Balcanic (1913), a salvat Armata Română de la un veritabil dezastru, când în rândul trupelor române a izbucnit o epidemie de holeră, limitând numărul de pierderi de vieți omenești datorită imunizării trupelor cu un vaccin tot de el descoperit, cunoscută sub numele de *„Marea experiență românească"*. La fel s-a întâmplat și în timpul Primului Război Mondial în campania antimalarică. Tot el a creat și noțiunea de imunitate prin contact.

Activitatea sa medicală și științifică a fost recunoscută atât în România, cât și în plan internațional, fiind distins cu titlul de Comandor al Legiunii de Onoare (1917). A fost membru titular al Academiei Române din 1925, membru al Academiei de Științe din Paris, membru în Comitetul de Igienă al Ligii Națiunilor și al Societăților de Biologie și Patologie Exotică. A fost Ministru al Sănătății în timpul Guvernului condus de Nicolae Iorga. I s-a acordat titlul de Doctor Honoris Causa al Universităților din Lyon (1922), Bruxelles (1924), Montpellier (1930), Atena (1932), Bordeaux (1034). Bustul savantului român este așezat în holul principal al OMS din Geneva, între cele 10 ale personalităților de excepție din medicina globală.

Ioan Cantacuzino a decedat în 14 ianuarie 1934, în București, dispariție ce a provocat mare durere în lumea medicală și în societatea românească interbelică. A fost înmormântat cu funeralii naționale la Institutul de seruri și vaccinuri pe care l-a creat. Conform ultimei dorințe personale, suma ce urma să fie cheltuită pentru acest eveniment a fost alocată unui fond destinat societății pentru profilaxia tuberculozei. Tot conform dorinței sale, cei care intenționau să aducă jerbe sau coroane de flori au fost rugați să doneze banii aceluiași fond.

Prof. **Ion SCARLAT**
Sursa și foto: Internet

Adolescentul de azi

Zi mare

Ultimul pas. Ultima sută de metri până la bac. O să reușesc!

Întâmplarea face că scriu acest articol pe data de 5 iunie - Ziua Învățătorului, care coincide cu data de naștere a marelui dascăl Gheorghe Lazăr (1779), întemeietorul învățământului modern românesc. Acesta a fost, de asemenea, și un pedagog, teolog, traducător și inginer român.

În Țara Românească, Gheorghe Lazăr s-a manifestat ca promotor al ideii de înființare a unei școli românești la cel mai înalt nivel științific posibil pe atunci, într-o vreme în care învățământul se desfășura în limba greacă, limba română fiind considerată prea săracă pentru a exprima adevărurile științei.

La începutul primăverii anului 1818, obținând aprobarea pentru înființarea școlii românești, Gheorghe Lazăr și-a început activitatea într-un local impropriu din centrul capitalei, la Sfântul Sava. Inițial, elevii săi erau băieți de mici meseriași, târgoveți și dascăli. Copiii boierilor frecventau în continuare școala grecească. Cu toate acestea, noua instituție a devenit curând principalul focar de consolidare și difuzare a culturii românești. Astfel, din prima generație de elevi ai Școlii de la Sfântul Sava au făcut parte Petrache Poenaru, Daniel Tomescu, Simion Marcovici și alții.

Trei ani mai târziu, în timpul Revoluției din 1821, Gheorghe Lazăr și discipolii săi au trecut de partea lui Tudor Vladimirescu, ajutând la fortificarea taberei de la Cotroceni și învățându-i pe panduri să mânuiască armele și să se apere. Se pare că acesta era, pentru Tudor Vladimirescu, chiar un om de încredere și de mare necesitate, fapt pentru care inginerului Gheorghe Lazăr trebuiau să i se pună la dispoziție o mie de oameni pentru metereze. Totuși, colaborarea sa cu revoluționarii i-a atras mai târziu persecuția din partea autorităților. Bolnav, Lazăr s-a întors în satul natal, Avrig, unde s-a stins din viață în ziua de 17 septembrie 1823.

Așadar, da, cu toții ne putem plânge. Dar, în același sens, cu toții avem aceleași șanse pentru a produce o schimbare, începând de la noi înșine. Este greu și o să avem tot felul de căderi, dar nimic nu este imposibil. Și de reținut este că nimic nu poate fi mai rău decât ceea ce a fost deja... Bacalaureatul trebuie să fie floare la ureche...!

Bianca TUTUNARU
elevă la Colegiul Național „Anastasescu"

Eroi au fost, Eroi sunt încă

continuare din pag. 1

și Aurelia Bărbuț, șef Serviciu pentru Cultură, Educație, Creație și Sport – moderatoarea evenimentului.

Un sobor de preoți din Protoieria Roșiori de Vede a oficiat o slujbă de pomenire pentru toți cei care s-au jertfit în numele libertății și demnității noastre, care au sperat și care au oferit generațiilor ce vin după noi un viitor mai bun.

În semn de respect și recunoștință, au depus coroane de flori reprezentanții administrației publice locale, ai partidelor politice, ai instituțiilor publice și unităților de învățământ roșiorene.

Ziua Internațională a Copilului

La mulți ani, copii de toate vârstele!

continuare din pag. 1

Gimnazială „Mihai Eminescu”, Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu”, Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu”, dar și elevi din cluburile de dans din municipiu,

respectiv: Clubul Sportiv SIBBA și Școala de dans „PATRIȚA SĂVESCU”.

Prezentatorul evenimentului a fost Gabriel Argeșeanu, iar sonorizarea a fost asigurată de Tedy Stîngă.

Toți copiii prezenți au primit daruri dulci din partea administrației publice locale, manifestarea fiind organizată de Primăria Municipiului Roșiorii de Vede, prin Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, în colaborare cu grădinițele, școlile și liceele roșiorene care au dorit să facă parte din această sărbătoare.

La mulți ani, dragi copii! Să fiți fericiți nu doar de Ziua Copilului, ci în fiecare zi!

Drag de Drăgănești

510 ani de la prima atestare documentară a satului Drăgănești de Vede

La începutul secolului al XVI-lea, 28 de localități teleormănene sunt pentru prima dată atestate documentar în acte întărite de sigiliul domnului Neagoe Basarab. Dintre acestea, doar 14 sate se mai pot găsi astăzi pe harta județului Teleorman. Anul 2024 este anul în care se împlinesc 510 ani de la prima atestare documentară a satului Drăgănești de Vede. Cu siguranță, localitatea este mult mai veche pentru că satele românești atunci când încep să fie menționate în documente apar ca niște structuri sociale deosebit de complexe, cu un teritoriu bine delimitat, cu un anumit statut juridic și o anumită dezvoltare economică și socială.

Peste o jumătate de mileniu de existență reprezintă un moment important pentru fiecare localitate și tocmai de aceea, anul acesta, au fost organizate, pentru prima dată în istoria satului Drăgănești de Vede, la inițiativa președintelui Asociației „Radu Grămăticul”, gl. lt. (r) Valentin Becheru, o serie de activități dedicate acestui eveniment. Astfel, sub genericul ***„Drag de Drăgănești”***, în publicația „Drum” au fost publicate articole semnate de gl. lt. (r) Valentin Becheru, prof. Monica Nedelcu și pr. Cristian Nicodin. De asemenea, Asociația „Radu Grămăticul”, Ocolul Silvic Roșiori de Vede și Școala Gimnazială Drăgănești de Vede au plantat *„Pădurea de 510 ani”*, iar la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” a fost deschisă o expoziție intitulată *„De prin lume adunate... Conversații I”*. Momentul cel mai important al acestor activități a avut loc în data de 18 iunie 2024, în comuna Drăgănești de Vede. Asociația „Radu Grămăticul”, instituțiile importante ale comunei: Școala Gimnazială Drăgănești de Vede și Biserica „Sf. Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir”, cu sprijinul Primăriei Comunei Drăgănești de Vede, precum și Primăria Municipiului Roșiori de Vede – Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” și publicația „Drum”, structuri ale Serviciului pentru Cultură, Educație, Creație și Sport – au colaborat la organizarea unor activități demne de o istorie de 510 ani.

Dis de dimineață, locuitorii satului au putut vedea elevi, ce purtau frumoase costume tradiționale, însoțiți de profesorii lor, deplasându-se spre Monumentul Eroilor, unde a avut loc un ceremonial de cinstire a acestora. Au fost rostite alocuțiuni de către Marius Stanciu, primarul comunei Drăgănești de Vede, prof. Mirela Alecu, directoarea școlii, și eleva Bianca Nedelcu, o copilă talentată, ce are rădăcini bine înfipte în pământul bunicilor paterni. A fost oficiată o slujbă religioasă de către un sobor de preoți, condus de preotul Cristian Nicodim, iar Primăria, Școala și Asociația „Radu Grămăticul” au depus coroane de flori.

Partea a doua a manifestărilor a avut loc la Biserica „Sf. Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de Mir”. Prima activitate a fost lansarea cărții *„Drăgănești de Vede. 510 ani de la prima atestare documentară”*, carte apărută la inițiativa gl. lt. (r) Valentin Becheru, din dragostea acestuia pentru satul bunicilor și pentru locul în care și-a petrecut primii ani ai copilăriei. Volumul ai cărui autori sunt: General-locotenent (r) Dr. Valentin Becheru, Veronica Cojocaru, Florina Carvaci, preot Marius Dincă și preot Cristian Nicodin a apărut la Editura Universității Naționale de Apărare „Carol I”. Lansarea a fost moderată de Aurelia Bărbuț, șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport din cadrul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede, care a făcut o succintă prezentare a autorilor și a oferit posibilitatea ca volumul să fie prezentat de Cătălin Borțun, muzeograf la Muzeul Județean Teleorman, și scriitorul Marian Chivu.

Programul a continuat cu o șezătoare prezentată de elevi de la Școala Gimnazială Drăgănești de Vede și pusă în scenă de prof. Monica Nedelcu, cu sprijinul prof. Mirela Alecu, directorul școlii, și cu ajutorul prof. Ioana Neagu, prof. Reliana Cernea și prof. Emil Mavru.

Șezătoarea a fost urmată de premierea de către Asociația „Radu Grămăticul” a unor elevi care au obținut rezultate deosebite. Este vorba despre Maria Andreea Gherman, Andreea Denisa Chirca și Andrei Florentin Florea care, îndrumați de prof. Delia Sergentu, s-au calificat la faza națională a Olimpiadei de Educație Tehnologică.

Ultima activitate a fost plantarea, în curtea bisericii, a „Arborelui de 510 ani” de către un tânăr și un vârstnic, de elevul Alexandru Mortu și de Iancu Dorilă, ce are vârsta de 90 de ani.

Nu putem încheia decât prin urarea rostită de toți cei prezenți la sărbătoarea satului: *La mulți ani, Drăgănești de Vede!*

Muzeograf **Veronica COJOCARU**
Foto**: Aurelia Bărbuț, Tedy STÎNGĂ**

„Cupa 1 Iunie la handbal mixt”

În data de 30 mai, la Sala de Sport „Dan Berindei” din Roșiori de Vede, s-a desfășurat „Cupa 1 Iunie la handbal mixt” – competiție sportivă cu participarea elevilor din ciclul primar din școlile roșiorene, derulată în parteneriat cu Academia Olimpică Română – Filiala Teleorman, director prof. Liviu Nanu.

Iată clasamentul final al competiției: Școala Gimnazială „Dan Berindei”- Locul I; Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” – Locul al II-lea; Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”- Locul al III-lea; Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu”- Locul al IV-lea.

Toți participanții au primit diplome, premii în bani și daruri dulci din partea Primăriei Municipiului Roșiori de Vede, dar și tricouri, fanioane, medalii și brelocuri oferite de Academia Olimpică Română – Filiala Teleorman.

Felicitări tuturor!

Aurelia BĂRBUȚ

20 de ani de olimpism teleormănean

Marele scriitor american Ernest Hemingway spunea că *„sportul ne arată cum să câștigăm cinstit și cum să pierdem cu demnitate. Prin urmare ne arată cum să trăim”.* De la jocurile care se desfășurau odată la patru ani, vara, în zilele sărbătorilor lui Zeus, jocuri la care nu puteau participa decât cetățenii liberi, bărbați de origine grecească, valorile olimpice moderne sunt generatoare de valori cum ar fi: prietenie, loialitate, respect. Pentru promovarea acestor valori, **Comitetul Olimpic si Sportiv Roman, prin intermediul Academiei Olimpice Române, organizează și susține o gamă diversă de acțiuni, manifestări și evenimente cu caracter cultural-sportiv. Ele sunt destinate cu precădere marelui public, atras astfel spre „Mișcarea Olimpică”**.

Astfel, cu ocazia „Lunii Olimpice”, la inițiativa prof. Liviu Nanu, Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”, structură a Serviciului pentru Cultură, Educație, Creație și Sport din cadrul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede, și Academia Olimpică Română – Filiala Teleorman au organizat o expoziție intitulată *„20 de ani de olimpism teleormănean”.*

Expoziția cuprinde fotografii realizate de prof. Liviu Nanu, președintele Filialei Teleorman a AOR, în care sunt surprinse momente din activitățile organizate cu prilejul „Lunii Olimpice” și materiale promoționale pe care AOR le dăruiește participanților la evenimentele sportive.

Expoziția este itinerantă, fotografiile fiind expuse anterior și la Complexul Olimpic de la Izvorani și la Nenciulești. La Roșiori de Vede, expoziția va rămâne deschisă până la sfârșitul lunii iunie.

Muzeograf **Veronica COJOCARU**

Oamenii care schimbă oameni

„Apreciez gestul!”

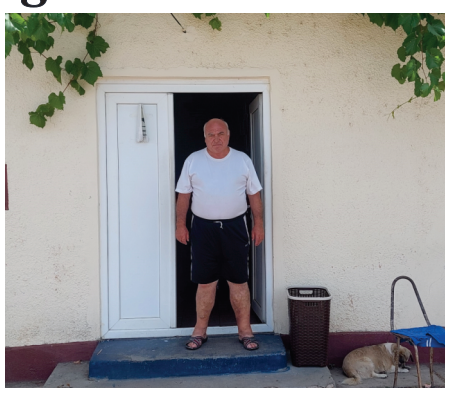

Onoare, demnitate, decență, iubire de semeni, iubire de patrie, frumusețe, sinceritate, demnitate, cinste. Și puteți adăuga multe altele, fără de care omul, niciun om, nu se poate dezvolta pe verticala minții și a sufletului său. Nevoia de reper a omului este una uriașă, toți avem jaloane de-a lungul vieții, toți avem eroi, modele. Toată viața, omul se ghidează după simboluri în care crede, ele îi arată drumul în momente de nesiguranță, de confuzie, de suferință. Și tot ele, simbolurile, îi oferă liniștea că aparține unui grup de oameni care crede în aceleași valori și alături de care el, omul, poate face lucruri mari și importante pentru o comunitate, un oraș, o regiune, o țară sau chiar pentru omenire. Un astfel de OM - SIMBOL vreau să vă prezint în această ediție a rubricii mele.

Când vorbim despre Stadionul Municipal din Roșiorii de Vede, inevitabil ne gândim la cel care se confundă cu acesta, la cel care, din anul 1992, are grijă de acest loc, îl îngrijește, îl transformă, îl păzește, îl IUBEȘTE. Se numește **Aurel LIPA**, dar toată lumea îl știe drept „***Cîrțu***”. De ce Cîrțu? „Pentru că țin cu Craiova! Într-una din zile, le-am spus copiilor de pe aici: «Vreți, mă, să vă arăt cum trage Cîrțu la poartă?». Am tras două-trei mingi în poartă, pe a treia am dat-o în bară. Și de atunci mi-au spus *Cîrțu*!”

Rar am întâlnit oameni care să-și facă meseria cu atâta pasiune, cu atâta dedicare, cu atâta iubire... Pentru nea Auraș, cum i se mai spune, totul la stadion are un nume și o poveste: copacii (mi-a arătat nucii pe care i-a plantat și i-a numit: *Cîrțu*, *Dem Rădulescu*, *Paciurea*, *Negrea*, *Țuța*, teiul *Radu de la Pâine*), cățelușii (*Balaci* și *Donose*), terenul pe care l-a amenajat absolut singur în timpul pandemiei, „fără a cheltui vreun ban de la nimeni” și căruia îi spune cu mândrie *Terenul Mitică Paciurea* – creația mea sută la sută”. Spune cu umor că are „șase cinci ani” (*n.r.:* 65 ani) și nu s-a gândit niciodată să plece de la stadion. „Terenurile astea două sunt cea mai mare realizare a mea. Dar mi-a și plăcut ce fac și-mi place! Nu am nicio amintire urâtă legată de stadion și de echipa de fotbal. Ba da! Retrogradările!”

Mi-a vorbit apoi cu mare plăcere și despre cei care și-au legat numele de echipele de fotbal ale orașului, de-a lungul istoriei: „Fotbalul roșiorean trăiește și are continuitate datorită acestor oameni: Lică Ionescu, Paulică Mara, Domn Șakir sau nea Mihai Pencea. Dar și datorită Uzinei de Vagoane și a Primăriei”.

L-am întrebat pe domnul Aurel ce îi place în afară de fotbal și mi-a răspuns imediat: „cartea, mi-a plăcut să învăț, am luat mereu premiul I, II sau III, și dansul, eram primul la dans, și muzica, primul și la muzică, îmi place mult să cânt! Dar dacă este să transmit un mesaj oamenilor acesta ar fi să facă mișcare, sport, pentru că sportul înseamnă sănătate.”

Îl întâlnesc pe domnul Aurel Lipa în fiecare dimineață, în jurul orei 5, când merg la alergat, iar el deja a măturat frunzele și a udat trotuarele din fața locului căruia îi spune cu drag „acasă”. De fiecare dată, ne urăm „bună dimineața” și „o zi frumoasă”. Iar astăzi, am avut o zi foarte frumoasă, pentru că am luat energie extrem de pozitivă de la un OM care iubește viața, oamenii din jurul său, locurile pe care le ocrotește. I-am mulțumit la plecare și mi-a răspuns: „Sărut mâna! Apreciez gestul!”

Aurelia BĂRBUȚ

Documentare la bibliotecă

Joi, 6 iunie, Biblioteca Municipală „Gala Galaction” și Biblioteca Colegiului Național „Anastasescu” au început o serie de proiecții de film documentar, în cadrul proiect One World Romania - „*Documentare la bibliotecă*” (proiect cultural co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național), iar primul film difuzat a fost EXPIRAT (*Expired*) al regizorului Kieran Kolle.

Filmul aduce în prim plan un grup de patru tineri prieteni, care plănuiesc un tur pe biciclete de-a lungul Norvegiei pentru a atrage atenția asupra problemei risipei de alimente. Singurul impediment al acestei călătorii este propria lor regulă: nu vor consuma decât mâncare aruncată pe timpul cursei de aproximativ 3.000 km. Deși sarcina pare dificilă, pe drum întâlnesc multe persoane care i-au ajutat și care s-au săturat să vadă mâncare bună în tomberoane.

Spectatorii, elevi de liceu, au fost surprinși să constate cât de mare este problema risipei alimentare, cât de multă mâncare este aruncată zilnic și ce impact devastator are asupra mediului înconjurător.

La final, după discuții și reflecții, elevii au fost provocați de prof. Adrian Dragnea să se implice în organizarea de inițiative locale care să lupte împotriva risipei alimentare și să demareze campanii de conștientizare în liceu și în comunitatea roșioreană.

Aceste reacții demonstrează cum un documentar pe tema risipei alimentare poate avea un impact profund asupra tinerilor, încurajându-i să devină mai responsabili și activi în lupta împotriva acestei probleme a societății contemporane. Conștientizând dimensiunea și consecințele risipei alimentare, tinerii își pot schimba comportamentele de consum și pot adopta obiceiuri mai sustenabile.

Anul acesta sunt angrenate în proiectul „Documentare la bibliotecă” patru centre bibliotecare din județe diferite – Dâmbovița, Ialomița, Neamț și Teleorman. Continuându-se astfel un efort de lungă durată, cu multiple beneficii educaționale, demarat în 2022, de Asociația One World Romania în parteneriat cu Centrul de resurse și educație media ”Mediawise Society”.

Scopul proiectului este de a crește competențele de analiză critică a imaginii ale publicului larg, dezvoltarea gândirii analitice, sensibilizarea la probleme sociale, îmbunătățirea abilităților de comunicare, inspirație și motivație, folosind filmul documentar ca material didactic. Acesta reprezintă un efort de lungă durată cu multiple beneficii educaționale.

Prin organizarea de astfel de evenimente, sperăm că tinerii nu doar să învețe și să se dezvolte intelectual, ci să devină mai conștienți și mai implicați în problemele locale și, de ce nu, globale.

Marinela RUȘANU

Pliculețul cu pelin

Scurtă viața

Dacă cineva ar inventa calmantul perfect, care administrat în primele zile de la naștere ar avea efect pe întreaga viață a individului, am avea cetățeni model, liniștiți, apatici, fără empatii, cu un zîmbet tîmp pe față și aproape muți. Un fel de societate fără șosoace dar cu mulți klauși. Cred că ar putea lua premiul Nobel.

*

- Obiectivele mele sînt stabilite pe termen scurt, îi spun unui amic.
- Păi, de ce?
- Păi, și viața e scurtă.

*

M-am săturat de atîta tristețe, nostalgie și spleen. Vreau puțin optimism, zîmbet și încredere. Așadar, voi reciti cu zîmbetul pe buze *Pe culmile disperării* de Emil Cioran, o carte care debordează de optimism contagios.

Liviu NANU

Povestiri din parcare

Povestea brutarului

Nea Mureșan ridică ochii. Era ocupat cu depanarea conductei de apă de la WC-ul femeilor, dar mica dubă galbenă care intra în parcare îi atrăsese atenția. Nu mai văzuse un Estafette de zeci de ani…

Mașina se strecură frumos printre liniile de demarcare ale parcării, oprindu-se, lin, în fața grupului sanitar. Portiera din dreapta se deschise făcându-i loc unui bărbat foarte voinic (a se citi „foarte gras”), care se rostogoli către intrarea semnalizată cu o siluetă cu pantaloni și pălărie.

Nea Mureșan, mare amator de mașini vintage, abandonă orice altă preocupare și se apropie de dubiță, căutându-și în buzunar telefonul, pentru poze. Șoferul coborî și el, fără să-l bage în seamă pe fotograful neașteptat. După un walk around, omul făcu câteva mișcări de stretching, dădu câteva șuturi în niște mingi imaginare, apoi se îndreptă, agale, spre măsuța rotundă din beton. Se așeză și își aprinse o țigară.

– Vă salut! începu nea Mureșan, am văzut mașina dumneavoastră, frumoasă tare, mie îmi plac mașinile astea, mai vechi, mai rare. Dacia Estafette… n-am mai văzut așa ceva de când eram mic. Nu credeam că mai există.

Surprins de apariția lui nea Mureșan – nu-i vorbă, ținuta lui de lucru ar fi surprins pe oricine ar fi abordat – șoferul, un bărbat tânăr, cu alură sportivă, uită să mai tragă din țigara abia aprinsă.

– Ce Dacie visezi, băi nene? Emblema aia de pe bot e pusă de mine acum câteva zile, că mi-a furat cineva emblema originală, de Renault. Nu e, domne, e Renault original, adus de patronu' din Franța.

– Mă gândeam și eu… cum ziceam, nu cred că mai există Dacie de felul ăsta.

– Zici că te interesează mașinile astea, atuncea cum de nu știi că e una, pe la Brașov? E făcută de un colecționar din ăștia, a făcut rost de vreo două epave și din două fiare vechi a făcut o mașină nouă. Da'… doar merge cu ea pe la parade, nu face bani din ea. Doar bagă.

– Păi ce, matale faci bani cu asta? Ce faci, o închiriezi la nunți?

– Hai, băi, nene, pare asta mașină de nunți?! Ia uite ce scrie aici! Și tânărul îl conduse pe nea Mureșan în dreapta mașinii, unde era vizibil un oblon mare, cu inscripția, pe două rânduri: „Brutăria Gafton – Les Boulangeries Gafton”. Uite, nene, vezi, ăsta e un magazin mobil, mergem cu el pe la evenimente și vindem produse de panificație.

– Gafton… de unde sunteți, că n-am auzit de Gafton. Nici nu sună românește.

– Nu e românește, patronu' e francez. Dar trăiește în Mediaș de mulți ani, completă șoferul. Uite-l, vine acu' de la budă.

Într-adevăr, bărbatul voinic (a se citi „gras”) se apropia dinspre grupul sanitar.

– Adrien, allez, cuvântă omul, arătând spre dubiță.

– Bonjour, monsieur, interveni nea Mureșan. Moi, plăcut mașina … ăăă … vous.

– Ce aveți, Monsieur, de prostiți așa? Nu știți să vorbit românește?

– Mă scuzați, credeam că … adică … îmi place mașina dumneavoastră, e rară, nu mai vezi Estafette în zilele noastre.

– Adus eu, din France, pentru afacere. E mașin bun, fac treaba cu ea.

– Dar ce afacere aveți, dacă nu vă supărați.

– Domn drag, eu sunt boulan … brutar, am fabrica de pâin la Mediaș, răspunse domnul cel voinic (a se citi „gras”). Eu patron de la „Brutări Gafton”, domn drag, vestita brutări de Mediaș. Emmanuel Gafton, enchanté, se prezentă francezul.

– Încântat, Mureșan, răspunse acesta și întinse mâna, uitând că se oprise din repararea unei instalații de apă. Lumea îmi spune nea Mureșan.

Ștergându-și, discret, mâna de pantaloni, Gafton făcu un pas către mașină, dar se răzgândi și se întoarse către nea Mureșan

– Domn drag, eu fac cel mai bun pâin din Roumanie, acum merg la litoral ca să fac pâin pentru restaurant de Neptun. Asta masin – magasin, vinde pain la eveniment. Vreți vedem? Adrien, adu un pain lui domn.

Șoferul execută imediat ordinul, iar nea Mureșan, uitând din nou că reparase țeava de la WC, mușcă cu poftă din pâinșoara primită și reacționă, încântat:

– Foarte gustoasă! Să fie primită!

– Un leu optzeci, vă rog, ceru Adrien, dar barbatul cel voinic (a se citi „gras”) interveni.

– Non, din partea casă, Adrien, din partea casă, că domn e foarte amabil.

„M-ai pus să pun mâna murdară pe pâine, ca să te răzbuni pe mine că ți-am dat mâna fără să mă spăl”, comentă, în sinea lui, stăpânul parcării, exprimându-și, cu voce tare, recunoștința. Pâinea, cu toate că părea necrescută, era foarte gustoasă.

– Alors, ce zice? Place? Întrebă patronal.

Evitând să se refere la forma pâinii, nea Mureșan nu se zgârci în privința laudelor. Dar francezul atacă direct:

– Nu observat că nu crescut?

– A, nu… nu contează… se bâlbâi nea Mureșan.

– Invenție à moi! exclamă voinicul (a se citi „grasul”).

Brusc interesat și mereu doritor a auzi poveștile oaspeților parcării sale, nea Mureșan făcu din nou apel la cunoștințele sale de limba franceză

– Asseyez-toi, monsieur, please … ăsta … nu știu cum îi zice …

Așezați în jurul mesei rotunde, cei trei se întinseră la vorbă.

– Adrien, iar fumez… începu francezul. Monsieur, moi am inventat pâin ăsta. Moi… eu am adus din France fabric de pâin, demult, mille nouă sute nouăzece și montat la Mediaș. Era pâin bun, francez, dar lumea nu cumpăra, nu era ca acolo. Moi… eu schimbat rețet, pus și cartof și alte, făcut pâin ca la Ardeal, dar lumea tot nu cumpărat. Era scump, lumea cumpărat de la turc, un peu mai ieftin, pâin pufos, dar nesănătos.

– Așa e, lumea caută mai ieftin, de multe ori refuză ce e mai bun, aprobă nea Mureșan.

– Dar moi… adică eu, nu lăsat și inventat un pâin mic, cum numiți voi? Adrien?

– Chifle, patron

– Da, chifle, dar eu botezat franțuzește, „quifflé”, scris pe etichet, lumea a fost curios și cumpărat, a plăcut și a mers veste despre quifflé. Era mic și gustos, lumea cumpărat de poftă. Eu modificat mașin de făcut pâin, ca să fi rentable. Și făcut renta… cum zice tu Adrien?

– Rentabliă.

– Voilà. Apoi cumpărat încă un mașin de pâin, modificat și ea, lucrat cu doi mașin, dezvoltat brutări. Rețet bun, făcut tot de moi… eu… mine, unic în Ardeal. Plătit mai mulți salariați, nu făcut bine?

– Făcut, făcut, se trezi vorbind nea Mureșan.

– Allez, întreb, vedem că te miră de formă pâin.

– Nu, nu, e foarte bine așa.

– Zice tu, vous, să nu supere pe moi… mine. Nu supere, eu știu că are un aer urât. Nu e crescut, spuse Gafton, zâmbind și făcându-i cu ochiul lui Adrien.

– Bine dacă spuneți dumneavoastră, așa e, acceptă și nea Mureșan. Dar tot e bună quifflé a dumneavoastră.

– Bun, bun, cum să non. De aia merg acum la Neptun cu … Adrien, trecut camion?

– Da, Patron, a trecut acum vreo cinci minute, nu cred că ne-a observat aici.

– Camion are la bord mașin mobil de făcut pâin.

– A, aveți o fabrică de pâine mobilă, pe camion, iar camionul e în drum spre Neptun! A, păi mă și miram, cum aduceți de la Mediaș pâinea până la Neptun, dar să rămână proaspătă. Dar tot nu ați zis cu quifflé asta.

– Bien sûr, bien sûr, monsieur nea Murechan, mai știi cum me chem moi… eu?

– Cum să nu, Monsieur Gafton.

– Dar nu știi ce fac Gafton, hein?

– Pâine, ce să facă.

– Nu pâin, că nu me chem Painton. Me chem Gafton, alors fac… gaffe! Gafa! spuse francezul cel voinic (a se citi „gras”) și izbucni în râs, imitat și de șoferul lui. Râdeau cu atâta poftă, încât nea Mureșan se contamină și el de veselia oaspeților parcării.

Adrien mai scoase o țigară din buzunar și o aprinse, iar Gafton, liniștindu-se, își continuă istorisirea.

– Moi… eu… făcut gafa într-o zi. Făcut aluat pentru quifflé și băgat în mașin, mașin dozat aluat și început copt, iar moi… eu… amintit că uitat levure. Uitat să pus lev… drojdia. Aluat nu crescut. Dar mașin lucrat normal și scos quifflé, dar nu era quiffle, era mizerié. Era ca pâin pe care mâncat vous, monsieur Nea Murechan.

Privind sceptic la restul de pâine pe care îl mai avea în mână, gazda căută mult timp un răspuns.

– Adică … asta e mizerie?

– Acum nu. Vedeți: am vrut arunc quifflé-mizerié, dar lângă mașin era un copil. A mâncat o mizerié și a început să laude ce bun e. Am gustat și moi… eu, era bun. Și avut idée. Pus tot mizerié pe masă și dat gratis, cu afiș: un nou tip de quifflé, gratis în prima zi.

– Pariu că le-ați dat ca pe pâinea caldă, comentă nea Mureșan.

– Comment? Am dat imediat toate mizerié. A doilea zi am mai făcut o mașin de quifflé fără drojdia …

– Adică mizerié.

– Mizerié, pe care vândut la preț normal și lumea cumpărat imediat. Lumea făcut la coadă pentru mizerié și cerut mai facem. Apoi am făcut numai mizerié tot ziua cu doi mașin și vândut tot. Apoi nici nu am mai făcut quifflé. Cumpărat camion și făcut și în camion.

– Și vindeți quifflé cu denumirea mizerié?

– Mais non, mais non! Cum me chem moi… eu?

– Monsieur Gafton.

– Și ce fac Gafton?

– Gafe, ce să facă.

– Mais non! Gafton fac Gafflé. Asta e noul meu marque!

Mihai-Athanasie PETRESCU

Să mai citim puțin!

Liturghii în bibliotecă

„Ispita realului eruptiv” sau despre arhe(tip)ologia sinelui poetic

Poemul în proză este pegasul literar pe care puțini poeți se încumetă să-i pună frâiele și să urce cu el spre cerul înstelat. De la Baudelaire până în contemporaneitate, toți marii poeți ai lumii au refuzat încorsetarea prozodică a poeziei tradiționale, cultivând specia literară a poemului în proză, lesne recognoscibil datorită lirismului său profund, caracterizat de imagini artistice insolite, jocuri de sonorități sau rime rare care îi conferă o expresivitate indenegabilă, deasupra tuturor tronând ideea poetică viguroasă care-și croiește propria cale spre oceanul universalității.

Și teleormăneanul Marian Raicu se înscrie în galeria poeților moderni care ilustrează la superlativ, în opera lor, poemul în proză, această sinteză genuistică, preferată pentru lapidaritate și simplitatea ei genuină. Îmbrăcate în haina regală a metaforei, poemele din volumul *Scară la stele* (Editura Aius, Craiova, 2024, colecția editorială „Teleormanul cultural”, nr. 3) ne dau seama despre un poet autentic care nu precupețește nimic pentru a scrie. Tolănit pe sofaua timpului împreună cu doamna Poezie, Marian Raicu filosofează, de câte ori are ocazia, pe marginea marilor teme ale vieții, în special despre iubirea, care, în viziune dantescă, „rotește sori și stele”.

Iubita este cea care îi prilejuiește starea de grație, așa cum remarcăm într-o superbă *ars poetica*: „Pentru mine ai fost (oare cât?) starea de a scrie poezie adevărată. Lacrima cea mai curată cu care mi-am spălat existența.” (*Starea de poezie*).

Ajungând la suprafață, magma poetică a lui a hipersensibilului Marian Raicu îmbrățișează tainele realului, solidificându-se în poeme de o rară frumusețe care vin ca o crustă protectoare pentru idealul feminin (in)tangibil de-acum. Cititorii de azi, dar și cei de mâine, vor putea decela *Mica nebunie numită dragoste*, radiografiată magistral de acest „poet al can(dor)ii”: „Zbaterea trupului tău e-o rugăciune șoptită. Crezi că adevăratele porniri ale sufletului pot fi vreodată minţite? Eu nu-mi doresc eternitatea. De fapt, ce-mi doresc?! Poate numai floarea de pe care fluturele își poate înțelege zborul. Spre lumea ei de femeie adevărată.”.

Poemele care constituie volumul *Scară la stele* sunt aidoma unor monade lirice cu care scriitorul Marian Raicu își (răs)cumpără nemurirea. Iată viziunea criptică și revelatoare deopotrivă din *Ispita realului eruptiv*: „Cel mai frumos zeu al păcatului s-a născut pe creștetul munților. Oamenii au săpat fântâni în sângele lui căutând parcă fluviul cel mai iscoditor al fărâturilor. Legendele spun — vinovăție de trecere-n vis — că la răspântia nemuririi zeul căzuse pe muchea cea mai abstractă a unui eșafod de cuvinte. Aceasta-i ispita realului eruptiv către fereastra poetului într-un regat al neîndurării cu sine.”.

Înzestrat cu o remarcabilă inteligență artistică și hărăzit să fie veșnic îndrăgostit de prințesa Cry, această muză poetică *sui-generis*, Marian Raicu ne propune în acest volum și nu numai o experiență poetică originală, de o profunzime deosebită, care-l impune *sans aucune doute* ca o voce distinctă în poezia românească de astăzi.

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**

Lecturi în lumină

Portret de critic

„Cea mai prețioasă călătorie este aceea către sufletul nostru”, afirma savantul Mircea Eliade. Și pe bună dreptate! În această lume materialistă, sufletul este singura noastră comoară pe care, dacă o pierdem, suntem pierduți definitiv și irevocabil. Dar ce bucurie atunci când, după ce ai reușit să atingi adâncimile sufletului tău, acolo unde nimeni, dar absolut nimeni nu te poate răni, pornești în aventura cea mai palpitantă: călătoria spre celelalte suflete care, ca și tine, și-au explorat bogăția sufletească și au ascuns-o la vedere, în cuvinte.

Când cuvintele fac o literatură, și încă una de bună calitate, atunci își exercită pe deplin funcția lor educativă, căci ce-ar fi omul fără literatură, fără artă în general, decât o fiară neîmblânzită?! Miracolul cuvântului scris și nu oricum, ci scris bine, ne dă putința să sperăm la o lume mai bună, purificată de tot ceea ce este nociv pentru ființa noastră spirituală.

Or, Domnița Neaga tocmai asta face: după ce o viață întreagă a educat de la catedră sensibilitatea elevilor, căutând să le dezvolte imaginația și gustul pentru literatură, fiind ea însăși o creatoare de literatură excelentă, a purces apoi la drum spre sufletele confraților săi din aceeași generație sau mai tineri, după caz, încercând să pună în lumină, prin cronicile sale, acele valori sublimate artistic găsite în operele lor literare.

De aceea, prezentul volum de cronici literare, intitulat *Sufletul cuvântului*, așadar cum nu se poate mai potrivit, având în vedere altruismul și deschiderea firească spre alteritate a Omului Domnița Neaga, este cu atât mai necesar în peisajul literar actual, întrucât avem de-a face cu o profesionistă a scrisului, care, utilizând instrumentarul critic și conceptual adecvat, ne introduce, iată, pe noi, cititorii săi, în lumea tainică și serafică a scriiturii celor cu care și-a descoperit afinități (s)elective.

Cele 44 de cronici literare care alcătuiesc sumarul cărții de față vizează cărțile a 29 de autori (teleormăneni, în majoritatea lor, dar și din restul țării) și au primit deja botezul publicării în câteva zeci de ziare și de reviste din țară sau de peste hotare, dar cu precădere în publicațiile roșiorene

„Drum” și „Teleormanul cultural”, în redacțiile cărora autoarea este membru de bază.

Criticul Domnița Neaga este o cititoare de cursă lungă, având plăcerea și/sau răbdarea necesară de a citi integral o carte, cu creionul în mână, tocmai pentru a nu-i scăpa niciun detaliu important și acest lucru se vădește din radiografia exactă pe care autoarea o face cărții respective, practicând un discurs critic coerent, pertinent, elegant, cu o frazare plăcută și incitantă la lectură deopotrivă, respectiv un verdict critic obiectiv, îndelung cumpănit.

Fiind al doilea volum de cronici literare, după *Lecturi în lumină* (Ed. Neuma, Cluj-Napoca, 2018), *Sufletul cuvântului* (Ed. Aius, Craiova, 2022, colecția „Teleormanul cultural”, nr. 2) constituie un nou prilej de a remarca faptul că, încet, dar sigur, poeta teleormăneancă Domnița Neaga își conturează un portret de critic inconfundabil și respectabil în lumea literelor de la noi.

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**

Meridiane critice

PANORAMA SCRIITORIMII CRAIOVENE

Cu surse și antecesori puțini (Florea Firan, *Profiluri și structuri literare. Contribuții la o istorie a literaturii române*, două volume, 1986 și 2003; Lucian Dindirică (coord.), *Dicționarul biobibliografic al membrilor Uniunii Scriitorilor din România*, Filiala Craiova, Editura Aius, 2010), Florian Copcea și-a propus o trilogie cu scriitorii din această zonă, din care a apărut recent volumul I, literele A-E, însumând 44 de autori profesioniști, *Dicționarul scriitorilor de azi din Oltenia* (Editura Hoffman, 2023). Prefațatorul, Zenovie Cârlugea, elogiază gestul temerar, remarcând veleitățile cercetătorului drobetan de istoriograf, lexicograf, apoi, domeniile predilecte - literatura regională, exilul, literatura din Republica Moldova, valorile literare românești din Serbia, eforturi încununate cu integrarea harnicului filolog în o serie de asociații, societăți cultural - artistice străine și, implicit, distincții.

Ca formație intelectuală, numeroși autori sunt filologi, chiar din mediul universitar (Mihaela Albu, Ion Buzera, Constantin Barbu, Gabriel Coșoveanu…), cu funcții înalte (de decan, prodecan), secondați la distanță de filosofi, sociologi, psihologi ori licențiați în jurnalistică, drept, câțiva coordonatori/participanți la actul doctoral. Ei și alții au un CV impresionant, cu operă recunoscută intra și extra muros, apreciată, găzduită de reviste prestigioase, contributori la congrese, conferințe, simpozioane, festivaluri de pe mapamond, precum și în anale universitare. De reținut că mulți scriitori au beneficiat de girul unor personalități de talia lui Constantin Noica, Nicolae Manolescu, Eugen Simion, Eugen Negrici, Edgar Papu, Alexandru Piru.

De regulă, structura articolului de dicționar respectă tiparul clasic - date biobibliografice esențiale/ minimale, parcursul profesional, ruta scriitoricească, debutul, colaborări semnificative, în primul rând, în cele opt reviste ale Uniunii Scriitorilor, jobul actual, activități academice, plus validarea din partea a două personalități.

Descinzând în universul faptelor, vom survola câteva destine beletristice, eseistice, lirice, epice, dramatice, de critici, istorici literari…

Mihaela Albu (poetă, critic și istoric literar), visiting profesor la Universitatea Colombia (New York), membră a Asociației de Literatură Generală și Comparată, a Comitetului Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii de pe lângă Academia Română, președinte al Asociației Culturale Carmina Balcanica, director al revistei „Antilethe”, redactor-șef la revista „Lumina lină” (New York), diplomă de Excelență. Opera cuprinde peste 400 de studii, eseuri, critică literară publicate în România, SUA, Serbia, Canada, Germania, Finlanda, Portugalia, Italia, Turcia, precum și peste 20 de volume de specialitate, mai ales întru presa și literatura exilului... A fost recenzată de Cassian Maria Spiridon, Mircea A. Diaconu, Th. Damian…

Dan Anghelescu (poet, eseist, critic și istoric literar), doctor în filologie, muzicolog, cărți în tandem cu Mihaela Albu. Semnalat de Alexandru Piru, Ioan N. Roșca, Jean Poncet.

Paul Aretzu (poet, critic, eseist), nu puține premii naționale, a jurizat adesea, colaborator acribios la faimoase mensuale ale breslei, de la „Luceafărul de Dimineață”, „Ramuri” la „Argeș”, cu recomandări de la Eugen Negrici, Alexandru Ștefănescu, Gh. Grigurcu…

Constantin Barbu (poet, critic literar), bursier la Grenoble, profesor universitar la București și Constanța, editor perseverent al manuscriselor lui Eminescu, preocupat de Cantemir, Noica, dacism, ortodoxism, Sfinții Părinți, membru al unor academii europene, la Paris, Kiev, doctor honoris causa, premii internaționale (Bruxelles), remarcat de Constantin Noica, Edgar Papu, Adrian Marino.

Carmen Bulzan, cadru universitar, prezențe la simpozioane de elită din Salamanca, Munchen diplome de excelență (Brazilia), cu prefațări de la Angela Gentile, Th. Damian.

Ion Bușe (prozator, eseist, filosof), fost redactor la „Ramuri”, „Mozaicul”, „Scrisul românesc”, articole la reviste din țară (Cluj, București, Timișoara, Iași, Sibiu) și din afară (Paris, Lyon, Dijon, Bruxelles, Milano, Grenoble), prețuit de acad. Gh. Vlăduțescu, Jean Jacques Wunnenburg.

Ion Buzera (eseist, critic și istoric literar) a publicat în „România literară”, „Viața Românească”, „Mozaicul”, „Ramuri”, „Acolada” și hebdomadare, trimestriale italiene, anale universitare, premii ale Academiei și ale filialei, domenii umaniste predilecte - literatura latina (Vergiliu), greacă (Homer), marii clasici, și poeții interbelici (Arghezi), postmodernismul, Școala de la Târgoviște. Peste 100 de comunicări filologice. Recomandat de Ion Bogdan Lefter, Irina Petraș, Iulian Boldea.

Julien Caragea (poet, dramaturg) - cu cronici de Alexandru Cistelecan, Liviu Antonesei, Nicolae Coande la cărțile sale.

Zenovie Cârlugea (poet, eseist, critic și istoric literar, editor) are ca teritorii literare favorite pe Eminescu, Noica, Blaga, Arghezi, dacismul, postmodernismul. Promovat în „Orizont”, „Ramuri”, „Luceafărul”, „România literară”, „Familia”. Premii naționale. Aparițiile în „România literară”, „Cultura”, „Apostrof”, „Luceafărul”, „Convorbiri literare" ș.a. au fost ranforsate de altele în SUA, Germania, Belgia, Serbia, autor frecvent tradus, inclus în antologii. Evident că a obținut lauri și ca poet. Despre el au scris Ștefan Borbely, Alexandru Cistelecan, Marin Mincu.

Florian Copcea (poet, critic și istoric literar) - redactor la reviste europene de cultură „Lumina”, „Logos” (Serbia), la „Curtea de la Argeș”, membru al Uniunii Scriitorilor din România, Republica Moldova, Asociația Scriitorilor din Serbia, organizator de festivaluri, sesiuni de comunicări. Sute de studii, eseuri, de critică, istorie literară, folclor… Cărți premiate în țară, Serbia, Ucraina, Macedonia, Rusia, Franța, Turcia, Anglia, Republica Moldova…

Gabriel Coșoveanu (critic literar, eseist, publicist) - fost decan, fost președinte de filială, fost director la „Ramuri”, dascăl de prim plan la Filologia craioveană, stagii de perfecționare în Canada, SUA, intelectual de anvergură, cu extinsă vizibilitate la București, șef de promoție pe țară, cu articole, studii în „România literară”, „Observator cultural”, „Luceafărul”, girat de Eugen Negrici, Livius Ciocârlie, Irina Mavrodin, Florin Mihăilescu, Daniel Cristea-Enache, Marius Chivu, C. Rogozanu, **un exponat de marcă**. Calitățile i-au facilitat cooptarea în comitete, comisii selecte, de premiere la diferite concursuri.

Sonia Cuciureanu, eseistă, reperabilă, în timp, în „România literară”, „Luceafărul”, cu specializare la Paris, opere didactice despre romanul și teatrul francez, critica literară mentalități religioase.

Gh. Dănișor (poet, eseist), un nume important al Craiovei universitare, la Facultatea de Drept, cu multe alocuțiuni, premii naționale și peste hotare, lucrări juridice, filozofice, eseuri.

Ion Deaconescu (poet, eseist, traducător), cadru universitar, deținător de numeroase distincții în Serbia, Muntenegru, Macedonia, membru al unor foruri academice din Salzburg, Paris…

În concluzie, destui scriitori a căror **competență** a fost recunoscută de critici însemnați, unii diversificați pe genuri, cu CV garnisit, cu lauri internaționali, cu vocația ctitoririi, a managementului de clasă, cu faimă dincolo de fruntariile regionale, cu o carieră academică prodigioasă. Sunt și critici, eseiști care au semnat și semnează în „Convorbiri literare” (Ioan Lascu, Mihaela Albu), în „Viața Românească” (Florin Logrești eanu, Iulian Bitoleanu), în „România literară” (G. Coșoveanu, G. Gheorghișor), ori „Apostrof” (G. Nedelea), „Luceafărul de dimineață (P. Aretzu), cu participări consistente la conferințe, congrese, festivaluri, simpozioane, câțiva traduși (C. Barbu, F. Copcea, N. Coande, I. Buse), alții mai cunoscuți în Europa decât aici, supoziție că estetica receptării nu ar funcționa adecvat oricând…

Prof. dr. **Iulian BITOLEANU**
Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Lecţia de istorie ○ Lecţia de istorie

Oameni care au fost

Profesorul și scriitorul Eugen C. Delcescu

În galeria de „viță nobilă” a școlii roșiorene, familia Eugen și Ileana Delcescu reprezintă, incontestabil, o mărturie a vocației și devotiunii, într-o viață consacrată carierei didactice, copiilor, învățăceilor și orașului în care au lucrat și locuit, Roșiorii de Vede. Cu demnitate, familia Delcescu lasă în urma ei realizări de nesters. Cei doi profesori de istorie, Ileana și Eugen Delcescu, sunt pentru totdeauna profesorii de suflet ai atâtor generații care

i-au prețuit și iubit, care îi salutau cu reverență, pe mai departe, recunoscându-le menirea, vocația. Doamna profesoară Ileana Delcescu, după ieșirea la pensie în anul 1999, și-a schimbat domiciliul, mutându-se la București.

Dincolo de trecerea sa în neființă, profesorul și scriitorul Eugen Delcescu, rămâne pentru noi, prezent prin generațiile de elevi pe care le-a format, prin exemplul, dăruirea și inteligența sa, prin prinosul de suflet și de energie pe care le-a investit de-a lungul unei vieți, în cea mai nobilă dintre profesii, aceea de dascăl.

Eugen C. Delcescu s-a născut la 13 iunie 1938, în satul Vodă Carol (astăzi, Nicolae Bălcescu), comuna Călmățui, județul Teleorman, într-o familie de cadre didactice. Tatăl era profesor de limba și literatura română, secundar limba franceză, iar mama, învățătoare. Tatăl său a fost directorul școlii din satul Vodă Carol, pe toată perioada funcționării ca profesor, până la ieșirea la pensie, după 45 de ani de activitate. (Mai mult, bunicul lui Eugen din partea mamei, Teodorescu Florea, a fost primul învățător și director al școlii din satul Vodă Carol).

Eugen C. Delcescu a urmat cursurile școlii primare și gimnaziale în satul natal, după care, la Turnu Măgurele, a urmat cursurile școlare la Școala Medie de băieți nr. 1 (actualul Colegiu Unirea). A încheiat studiile școlare, cu Diploma de Maturitate, în anul 1955. Timp de doi ani, 1955-1957, a fost încadrat ca profesor suplinitor la catedra de istorie a școlii din satul natal.

Între anii 1957-1962, Eugen Delcescu a urmat cursurile Facultății de Istorie ale Universității C.I. Parhon din București. În anul 1962, la încheierea studiilor universitare, prin repartiție guvernamentală, este numit la Școala Medie Mixtă Tudor Vladimirescu din Roșiorii de Vede (actualul Colegiu Național Anastasescu), la catedra de istorie-științe sociale. El va funcționa numai la această școală, până la trecerea în neființă, în urma unei boli grave, la 2 martie 1992, la vârsta de numai 54 de ani.

Tânărul profesor Eugen C. Delcescu își îndeplinea cu pasiune sarcinile pe linie didactică și educativă. Orele sale erau urmărite cu mult interes, căci nu se mulțumea să facă expuneri corecte și atrăgătoare, ci se străduia să-și alăture elevii, într-un proces de „trăire” a noțiunilor predate. Profesor distins și cult, factor activ în conducerea școlii, cunoscător al cerințelor școlii, priceput, prudent și practic în măsurile luate, muncitor nezgomotos și nefălos, dar destul de mare la suflet, spre a-și da, cu o deosebită solicitudine, luminile și roditoarea lui mucă în serviciul liceului. Eugen Delcescu a contribuit astfel în mod real și continuu la progresele pe care treptat le-a făcut școala, și în mod hotărâtor, la obținerea unor rezultate școlare deosebite. El a îndeplinit și funcția de îndrumător UTC, calitate în care n-a pregetat a fi colaborator conștiincios și priceput în rezolvarea diverselor probleme de resort administrativ, ca și didactic, un îndrumător de seamă, un factor hotărâtor în necontenita și progresiva evoluție, ce a determinat succesivele rezultate bune, la olimpiadele școlare, la examenele de bacalaureat și nu în ultimul rând la examenele de admitere în învățământul universitar.

Pregătirea sa temeinică i-a permis să organizeze „Cercul de istorie al elevilor”, în cadrul căruia au fost prezentate conferințe tematice ocazionate de evenimente istorice și creionarea unor momente din istoria orașului Roșiorii de Vede și a comunelor din apropiere. Toată perioada funcționării sale a fost metodist al Inspectoraului Școlar Județean, realizând inspecții școlare pentru obținerea gradelor didactice ale tinerilor profesori de istorie din județul Teleorman.

Eugen Delcescu, împreună cu soția, profesoara de istorie Ileana Delcescu, cu sprijinul directorului liceului, profesorul Mihai Dinu, dar și al Primăriei Orașului Roșiorii de Vede, în vacanța anului școlar 1973-1974, a organizat „Tabăra arheologică de la Brebina” făcând cu elevii cercetări arheologice, pe un „tumul”, unde tradiția istorică afirmă că se află înhumat un conducător local, din perioada preromană. Cu ajutorul elevilor participanți și spre bucuria tuturor, descoperirile făcute, prin săpăturile executate, numai pe o parte a movilei, au depășit așteptările: zeci de vase de lut, fragmente de oase, opaițe, mărgele de lut, vase ritualice, ace de os, racloare din silex, toporașe din piatră, vârfuri de săgeți din os și fier, vase de diferite forme specifice dacilor, dar și asemănătoare amforelor. Materialele descoperite aparțin epocii neolitice și epocii preromane.

Tot împreună cu soția a organizat în liceu „Muzeul descoperirilor de la Brebina”, completat cu alte mărturii istorice aparținând satelor din preajma orașului Roșiorii de Vede. De asemenea, a organizat „Camera etnografică”, cu materiale etnografice aparținând zonei Teleormanului.

Eugen Delcescu era de statură mijlocie, mai mult înaltă, îngrijit vestimentar, ținută corectă și controlată din cap până în picioare. Fruntea o avea largă și luminoasă, întotdeauna proaspăt ras. Avea un chip plăcut, alcătuit din trăsături fizice frumoase, cu niște ochi vioi care exprimau în primul rând inteligență, bunătate, modestie, dar și tenacitate. Profesorul Eugen Delcescu a lăsat în sufletele elevilor săi o bogăție neprețuită, a lăsat o parte din sufletul său, i-a învățat pe aceștia ce este adevărul istoric, ce este dreptatea. I-a învățat pe elevii săi să fie încrezători în forțele proprii, să lupte pentru îndeplinirea idealurilor propuse, să fie modești, să fie prietenoși, să fie buni români, să iubească munca, să-și iubească familia și patria. Acestea sunt valori morale care se formează în timp și numai cu răbdare și cu dragoste pentru copiii care păsesc cu timiditate în pragul clasei a IX-a, ieșind din clasa a XII-a mai puternici, mai plini de încredere, mai hotărâți și convinși că visele lor vor prinde viață, prin muncă și prin voință.

Eugen Delcescu a desfășurat și o intensă activitate literară. El a debutat publicistic cu versuri la „Viața studențească”, în 1960, iar editorial în 1979, cu romanul „Din jurnalul unui naiv”. A colaborat cu versuri, proză și note de lectură, la publicațiile județene: „Teleormanul”, „Teleormanul supliment”, „Tribuna Teleormanului” și „Pajiști teleormănene”. Este prezent cu versuri și în antologia „Cântece de câmpie”, apărută la București în 1967.

El a publicat numai patru romane, dintre care, ultimul a apărut postum:

- *Din jurnalul unui naiv*, București, Editura Cartea românească, 1979;
- *Măștile părinților*, București, Editura Cartea românească, 1981;
- *Tufișul cu coacăze negre*, București, Editura Cartea românească, 1984;
- *Covorul cu papagali*, București, Editura Cartea românească, 1984.

În cele patru volume, el a probat un inspirat refuz al staticului traslatând o anumită problematică socială dintr-un tip de structură românească într-altul, reexaminând-o în concretizări epice variate, mai întâi din unghiul explorării spațiului interior, apoi prin acela al reconsiderării realiste și, în sfârșit, din cel al transpunerii parabolice printr-o simbolistică amplu desfășurată.

Poezia, proza, întreaga activitate literară a fost comentată, analizată în jurnale, reviste și volume de istorie literară, de Mircea Ciobanu, Miron Georgescu, Nicoale Lupu, Stan V. Cristea, Gheorghe Stroe, Gheorghe Filip, Ștefan Vida Marinescu, Liviu Comșia, Cristian Gabriel Moraru și mulți alții.

Eugen a fost un om de o aleasă modestie, cu puternică credință în Dumnezeu, iubitor de oameni, a plecat pe nesimțite, fără să se plângă de cumplita boală, ca să ne rămână în amintire, așa cum l-am cunoscut, în plină glorie, strălucind de inteligență, gata să ajute un cunoscut sau un necunoscut.

Prof. **Argentin Șt. PORUMBEANU** - membru UZPR
Foto: *din arhiva personală a autorului*

Parfum de epocă *Russenart - cetatea culturală*

Regina Maria la Roșiorii de Vede (I)

M.S. Regina Maria și A.S. Principesa Ileana - la invitația primarului Nicolae Popescu Vedea și a Comitetul local al Societății „Mormintele eroilor căzuți în război” (care din 2 iunie 1927 avea să-și schimbe numele în Societatea „Cultul Eroilor”), inițiatoarea subscripției publice pentru ridicarea monumentului - au participat la dezvelirea Monumentului dedicat eroilor roșioreni (și nu numai) din Primul Război Mondial. După mai multe amânări ale datei, motivate de programul reginei ori de teama temperaturilor excesive din lunile de vară, vineri, 21 septembrie 1928, orașul Roșiorii de Vede a îmbrăcat straiele de sărbătoare pentru a primi oaspeții regali. Cum ne vom referi în alt articol la evenimentul dedicat dezvelirii Monumentului Eroilor, aici ne vom opri doar la partea dedicată sosirii și depunerii de flori în Cimitirul Eroilor.

Pentru a fi cât mai veridici, vom prezenta scurte fragmente din presa națională și din însemnările Reginei Maria și ale Principesei Ileana.

După plecarea de la Roşiorii de Vede, aflată pe yahtul „Ştefan cel Mare” în drum spre Balcic, Regina Maria avea să noteze în jurnalul său: *Vineri, 21 septembrie 1928. Ne-am început ziua devreme, cu micul*

dejun, la care au fost invitați Angelescu și Franasovici și apoi la 9 și jumătate am ieșit și am fost primiți oficial, cu obișnuita gardă de onoare, fanfară, pâine și sare, discursuri, flori, persoane oficiale și doamne foarte fardate, în costum național, care și-au lăsat amprenta buzelor lor prea roșii pe mâna mea când au sărutat-o. Mare bucurie pentru că am venit la Roșiori[i] de Vede, un oraș mic, care nu a fost niciodată până acum onorat de prezența unui membru al familiei regale. Am avut o escortă de cavalerie, un escadron din Regimentul 2 Călărași, și am trecut prin tot orășelul împodobit cu cele mai viu colorate covoare, în nuanțe de mov. Arăta vesel și pitoresc. În plus, era zi de târg, așa că locul era plin de țărani. *

Presa națională a mediatizat evenimentul, descriind cam tot ceea ce a făcut Regina Maria în acea zi în urbea de pe Vedea. În ziarul Universul, trimisul special, sub titlul „Înălțătoarea sărbătoare de la Roşiorii de Vede”, ne lasă o astfel de mărturie: „Roşiorii de Vede, orăşel liniştit de harnici gospodari, a trăit vineri, cu prilejul dezvelirii monumentului eroilor, clipe de însufleţită sărbătoare.

Ghirlande de flori, drapele şi covoare naţionale, rânduite pe străzi şi la balcoane, îi dădeau o înfăţişare pitorească. Peste tot bucurie.

Orăşelul primea pentru întâia oară pe M.S. Regina şi pe Domniţa Ileana.

M.S. Regina, care a fost în zile de grea cumpănă nădejde mângâitoare la căpătâiul răniţilor, venea acum, îndoliată, cu figura învăluită de nespusă bunătate, să aducă omagiu memoriei celor 400 ostaşi din Roşiori, căzuţi pe câmpul de luptă.

Era un moment înălţător pe care cetăţenii de-acolo ţineau să-l cinstească aşa cum se cuvine.

Sosirea M. Sale Regina și A.S.R. Principesa Ileana

Trenul regal a sosit dis-de-dimineață în gara Roşiorii de Vede.

La ora 9 jumătate au coborât din vagon M.S. Regina Maria, A.S.R. Principesa Ileana, urmate de domnii ministru general Paul Angelescu și subsecretar de stat Richard Franasovici, doamna de onoare Procopiu și domnul colonel Atanasiu, aghiotant regal. Muzicile militare ale regimentelor 4 și 20 infanterie au intonat imnul regal.

Primarul orașului, domnul (Nicolae) Popescu Vedea, a urat bun venit M(aiestății). Sale, oferindu-i tradiționala pâine cu sare.

Pe peronul gării, întru întâmpinarea Familiei Regale se aflau domnii: general C. Dumitrescu, comandantul Corpului I de armată, general Stambulescu, general Nicolăescu, colonel Dumitrescu, colonel Ilasievici, colonel Pârâianu, comandantul Regimentului 4 Argeș; colonel Tătărăscu, Al. Popescu, M. Racotă, Traian Stănescu, senatori; Virgil Gabrielescu, deputat; Leonida Popescu, prim președinte al Tribunalului Teleorman; Mihai Slăvescu, prefectul județului; G. Vasiliu, prim

procuror, Ov. Burcă, Ioan Neguș, judecător Pantilimonescu, avocat Hagiescu, preot Ion Popescu – Seaca, Traian Enescu, etc. etc”.**

(urmare în numărul viitor)

* *Regina Maria a României, Însemnări zilnice, volumul al X-lea, 1 ianuarie – 31 decembrie 1928, traducere de Sanda Ileana Racoviceanu, ediție îngrijită de Olga-Silvia Turbatu, Iași, Editura Polirom, 2013, p. 331.*

** *Universul, anul XLVI, nr. 221, Duminică 23 septembrie 1928, p.1.*

Gabriel ARGEȘEANU
(fragment din volumul în pregătire)

Dor de Eminescu...

continuare din pag. 1

dar și doi roșioreni aflați în Parcul Central „Av. Nicolae Popescu-Vedea” din Roșiorii de Vede: doamna Janina Dorilă și Florea Macovei.

La final, au adus flori pentru Eminescu: Casa de Cultură, Biblioteca Municipală „Gala Galaction” și Muzeul de Istorie „Petre

Voivozeanu”, dar și Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Școala Gimnazială „Alexandru Depărățeanu” și Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”. Mulțumim tuturor!

Evenimentul a fost organizat de Primăria Municipiului Roșiori de Vede, prin Serviciul

pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, și prezentat de Aurelia Bărbuț, șef serviciu.

„Într-o lume relativă,/ Ce-a făcut, ce-a desfăcut,/ Eminescu-i remuşcarea/ Dorului de absolut./ Dacă unu şi cu unu/ Nu mai vor să facă doi,/ Eminescu este chipul/ Infinitului din noi...”

Ziua Universală a Iei

continuare din pag. 1

expoziției de la Roșiori de Vede și a publicului prezent la eveniment cu elementele caracteristice asociate iei sau costumului popular. În acest sens, gazda evenimentului, referentul de creație artistică și coordonatoarea Atelierului de Creație, Monica Tuinete, a prezentat istoria cămășii populare tradiționale.

Cele mai noi membre ale Atelierului de Creație au primit diplome din partea primarul Municipiului Roșiori de Vede, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, un susținător al păstrării și promovării tradițiilor populare românești.

Spre finalul întâlnirii noastre, am lansat și invitația de a trece la următorul curs, *„Telul și cum poate fi el utilizat în crearea fotelor”*, în ideea ca, la încheierea acestor întâlniri, costumul popular să fie complet, iar participanatele la curs să poată transmite mai departe tot ce au învățat.

Evenimentul s-a încheiat cu recitalul de muzică populară susținut de Elena Falcă,

membră a Cercului de Muzică al Casei de Cultură, coordonator Tedy Stîngă, și totodată elevă la Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” din Roșiori de Vede. Elena, îmbrăcată într-un frumoas costum popular, cu vocea sa cristalină, ne-a amintit cât de important este să predăm ștafeta bunului simț și a păstrării lăzii de zestre a neamului românesc... Am rămas plăcut impresionați de modul ei serios de a aborda această perspectivă.

Toți cei prezenți s-au încins în hora mare, ca într-o roată a vieții, motiv geometric pe o ie …

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

O nouă sesiune de instruire pe teme europene pentru rețeaua EUROPE DIRECT ROmânia

Misiunea centrelor Europe Direct constă în: a oferi servicii gratuite de informare și asistență în ceea ce privește

activitatea Uniunii Europene; stimularea dezbaterii și a dialogului pe diferite teme europene, la nivel local și promovarea

unei cetățenii participative, pe scurt: COMUNICAREA cu cetățenii.

Pornind de la aceste deziderate, toți reprezentanții centrelor Europe Direct din Romania și implicit, Centrul EUROPE DIRECT Teleorman, au participat, în

perioada 10-13 iunie, la trainingul „***Educație pentru transformare***”, organizat de **Reprezentanta Comisiei**

Europene în Romania la Craiova.

Trainer la acest program a fost: Ilie

Popescu. Temele abordate în cadrul trainingului s-au referit la resurse comunitare şi implicare civică, identitate culturală, activități de motivare a învățării prin metode inovative, lucrul individual și

pe grupe, precum şi ateliere cretive şi exerciţii interactive pe toate aceste teme. Tot cu această ocazie participanţii au luat parte la diferite dezbateri şi prezentări ori ateliere de lucru în echipă.

Evenimentul face parte din programul anual de formare adresat Reţelei Europe Direct România, iar la întâlnire a participat și coordonatorul Reţelei naționale, **Ioana Marchiş**. Comunicatorii centrelor Europe Direct s-au bucurat de o vizită culturală în municipiul Craiova, dar au avut întâlniri importante și inspiraționale și cu

reprezentanții unor proiecte finanțate de Uniunea Europeană din județul **Dolj** și **Mehedinți**.

Mulțumim organizatorilor, dar și gazdelor noastre minunate, echipa **EUROPE DIRECT Sudul Olteniei**!

Aurelia Bărbuț
Marinela Rușanu

